

udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, samt beslutningen om udvisning.

I begge modeller har én minister – justitsministeren – ansvaret for den farevurdering, der foretages, uden at udlændingen gøres bekendt med PET's fortrolige materiale.

I model 1 træffes afgørelsen om udvisning – på baggrund af farevurderingen – af Integrationsministeriet, mens det i model 4 er domstolene, der som første instans træffer afgørelsen om udvisning.

Model 1 minder mest om den gældende ordning. I model 1 foretages farevurderingen – i modsætning til i dag – alene af justitsministeren, og der er hermed administrativt gjort endeligt op med, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Herefter træffer Integrationsministeriet som første og eneste instans afgørelse om administrativ udvisning.

De to modeller indeholder begge mulighed for, at det fortrolige materiale, der ligger til grund for farevurderingen, som udgangspunkt kan fremlægges for domstolene. Arbejdsgruppen finder i relation til den nærmere udmøntning af udlændingens mulighed for kontradiktion i forhold til dette materiale, at der bør etableres en ordning med særlige advokater, og at der ved domstolsprøvelsen således skal arbejdes med såvel lukket som åbent bevismateriale.

Arbejdsgruppen peger således på en løsning, hvor udlændingen har sin egen advokat, med hvem udlændingen har det særlige fortrolige klient-advokat forhold, og hvor der derudover er tilknyttet en særlig advokat, der blandt andet har til opgave at deltage i behandlingen af, hvilket bevismateriale der i forbindelse med domstolsprøvelsen af farevurderingen skal være henholdsvis lukket og åbent materiale. Ordningen henter inspiration fra Storbritannien, hvor der i flere år har været arbejdet med særlige advokater i forbindelse med sager om statens sikkerhed.

Domstolene vil i begge modeller – såfremt udvisningen opretholdes – skulle tage stilling til, om udlændingen kan udsendes af Danmark. Kompetencen til at træffe endelig afgørelse om spørgsmålet om mulig udsendelse (non-refoulement) har hidtil alene været tillagt Flygtningenævnet. Til brug for denne afgørelse kan domstolen i de to modeller indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet.

For begge modeller vedkommende består modifikationen i forhold til det gældende system i:

- at der tilvejebringes en udtrykkelig hjemmel til en særlig lempelig adgang til domstolsprøvelse af den administrative udvisning
- at det fortrolige materiale kan fremlægges for domstolene

- at de administrative led begrænses mest muligt
- at kompetencen flyttes fra Flygtningenævnet til domstolene, for så vidt angår afgørelsen af spørgsmålet om mulighed for udsendelse

Arbejdsgruppen konstaterer, at det ikke kan afvises, at der er mulighed for at anvende diplomatiske forsikringer uden at krænke folkeretten, men at mulighederne er begrænsede.

Der er i betænkningen beskrevet visse erfaringer med anvendelsen af diplomatiske aftaler i nogle andre vestlige lande, herunder navnlig Canada og Storbritannien.

Det har i praksis vist sig vanskeligt at indgå og anvende sådanne aftaler. Det er endvidere en vigtig forudsætning for arbejdet med diplomatiske forsikringer, at der afsættes de nødvendige ressourcer, herunder økonomiske midler til blandt andet opbygning og vedligeholdelse af monitoreringssystemer.

Arbejdsgruppen finder grundlæggende, at brugen af diplomatiske forsikringer giver mulighed for – i højere grad end i dag – at sikre, at personer, der er udvist, fordi de må anses for en fare for statens sikkerhed, faktisk også udsendes af landet og dermed ikke kommer på tålt ophold.

I forlængelse af Højesterets afgørelser i de såkaldte tunesersager har arbejdsgruppen skitseret en ny model for prøvelse af frihedsberøvelsen i sager om administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed. Modellen indebærer, at domstolsprøvelsen af frihedsberøvelsen på samme måde som ved domstolsprøvelsen af farevurderingen og udvisningsafgørelsen kan foregå med (lukket) fremlæggelse af de relevante fortrolige oplysninger og med tilstedeværelse af en særlig advokat m.v.

Arbejdsgruppen finder, at der kan være behov for et supplement til de eksisterende indgreb og vilkår, således at det ud fra formålet om at sikre den effektive udsendelse af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, i endnu højere grad end i dag søges hindret, at udlændingen gennem kontakt til medierne skaber sig et grundlag for, at den pågældende ikke vil kunne udsendes på grund af reglerne om risiko for efterfølgelse efter tilbagesendelse.

Arbejdsgruppen peger således på muligheden for, at der indføres en hjemmel, som giver politiet som udsendelsesmyndighed mulighed for efter en konkret vurdering at begrænse den pågældendes udlændingskontakt udadtil. Af samme grunde kan der være anledning til under retsmøder i sagen at anvende navneforbud, referatforbud eller lukkede døre.

Arbejdsgruppen har fundet, at de gældende regler for kontrolforanstaltninger og vilkår kan suppleres in-